

1979

Kuwait
til

Danmark

1979

Kuwait
til

Danmark

Kuwait til Danmark 1979

Fotoalbum

Af: Mogens Lauritsen

Copyright © 2012 Mogens Lauritsen
ISBN 978-xxxxxx-xxxxx
Første udgave.

Forord

Køreturen hjem fra Kuwait i 1979.

19. april (Farfars fødselsdag) - 8. maj (Morfars fødselsdag)

1. dag Kmtælleren viser 25993.

Tidligt op, kl. 4.30 - afgang kl. 5.50 - traileren havde Mogens pakket aftenen i forvejen (det tog bare 3 - 4 timer at få det hele til at passe indeni og ovenpå traileren). Ejner, Anette og Lærke (vore ovenboere) er oppe og vinke farvel. Solen er stået op - Farvel, farvel!

Vi lægger Kuwait by bag os, og vil ikke spekulere på, at det er sidste gang, vi kører ad den vej, en anelse vemodige, men alt det spændende forude er stærkere.

Fint igennem grænsen ved Iraq, slap for at rydde det hele ud af bil og trailer, hvilket de fleste lokale skulle. Tilsyneladende ledte tolderne efter nyt tøj! Lærte at sige hund på arabisk : "Tjelib"!

Mod Baghdad kl. 8.30.

"Khalas" Kuwait!

Vi kommer til Basra og kører længe rundt for at komme videre. Der er en grim tung trafik (jeg tænkte med gru på de mange kilometer til Baghdad), men snart blev trafikken mere jævn og rolig.

Udenfor Basra drikker vi morgenkaffe på en skråning ned til floderne Eufrat og Tigris, det er varmt, solen skinner, her er masser af grønne palmer. Pludselig kommer en gammel kone i sin sorte Abaya, og slår sig ned hos os, hun pludrer løs på gnakkende arabisk, og ser ud til at hygge sig, et par gange er hun oppe på vejen for at genne på sine 2 køer, men hun er hurtigt tilbage for endnu en "sludder" - da Mogens gør klar til et billede, vægrer hun for sig med hånden og det sorte slør bliver trukket helt tæt for ansigtet, vi undlader at fotografere, sluttelig tigger hun om tøj til en lille pige, der er kommet til, hun har været oppe og undersøge bilen og har fået øje på en af Lones kjoler. Vi gav hende lidt penge, og hun pointerede glad, at hun ville give dem til barnet.

Vi kører langs med floderne, dejlig grønt. Overalt støder vi på små "lerlandsbyer", d.v.s. alle hytterne er bygget af ler, det ser utrolig fattigt ud, men ved nærmere eftersyn, opdager vi adskillige tv-antennor på lerhytterne, og menneskene virker glade og venlige.

19. april kl. 5⁵⁰ - "Khalas Kuwait!"

Morgenkaffe ved Tigris/Eufrat
utenfor Basra

Vi har også set de første 200 murstensbrænderier. En brændeovn er bygget op i mursten - mursten indeni, der skal brændes - så lukkes hullet - og der fyres op. Mange dage senere brækkes hullet op igen, og murstenene er færdige - vi har også set lermursten, der lå til tørre i solen, og "ko-kasser", i små fine ensartede stabler, også til terring.

En fattig, og imedekommende befolkning.

Ca. 40 km før Bagdad, hvor Eufkrat og Tigris løber sammen, skal Edens Have have ligget i tidernes morgen; Mogens plukkede en kvist fra Edens Have.

Vi ser også en del fugle af forskellig art med dejlige stærke grønne og blå farver, og 2 storke.

Efter en del søgen fik vi hotel i Bagdad, Waha Hotel, rimelig pris, "rimelig" renhed, altan med udsigt over Tigris.

Lidt nerves for traileren med vore ting på låget - ingen garage - krydser fingre!!

En fotograf tog billede af os alle 4, da vi spiste i familie-afdelingen i restauranten på bredden af Tigris (der var også en mandeafdeling - skarpt adskilt fra familieafdelingen.)

Hov, jeg glemte at nævne den dejlige kelige øl, vi nød til maden. (øl er jo forbudt i Kuwait).

Mange dejlige værdier i Frag
1. souvenir = 1 lille kerne

Almindelig beboelse
i Frag - dog
med TV-andennet

Gade i
Baghdad

2. dag

Efter et udmaerket morgenmåltid (de har nogle dejlige store brød med hård skorpe), kørte vi en tur på markedet, som de kalder Bazaren. Vi søgte kobbermarkedet, det var spændende at se, hvorledes de bankede og hamrede. Vi erhvervede en gammel stor kobbervandskande med fine graveringer for 10 Iraq Dinarer = ca. 160 kr. En dejlig erindring. Ligeledes faldt jeg pladask for en 1 meter lang håndforarbejdet sølvkæde, et skønt tungt stykke iraqisk håndarbejde.

I eftermiddags kørte vi til Babylon, ca. 100 km fra Bagdad. Sikke mange gamle ruiner, hvor har det været imponerende, nu er det meste ødelagt og i ruiner. En lokal Iraq-gut lokkede os ned til floden, og fik os til at købe en gammel stenting med graveringer, som han påstod, var fra Babylon. Hvor han havde fået den fra?? Tja!!? Pris først 20 Dinarer - sluttelig $2\frac{1}{2}$ Dinar!

Til aften gik vi over gaden, ned til floden, fandt en legeplads til pigerne, og det nød de! De løb glade rundt, og brugte energi. Vi to gamle lå mageligt henslængt i græsset og nød vore piger. Hotel Waha kostede 6 Iraq Dinarer for 1 nat for os alle 4 = 95 kr. Benzinen: 55 l for $2\frac{1}{2}$ Iraq Dinar.

Dejlig friskpresset juice -
efter en god handel.

Det skal være så tydeligt og godt!

Vi kigger
på Tigris

Babylons Ruiner
4000 år gamle

Dronningetemplet

Åh, det er uudholdelig varmt!!

Babylons Löwe

Processions gaden

Ishtar Porten med relieffet af hellige dyr

Udenfor Babylon - ned til Sufales

3. dag 21. april

Vi står op kl. 4 for at komme afsted mod Damascus, inden solen står for højt på himlen, det bliver hurtigt meget varmt i bilen, selv med air-conditionen tændt. Kl. 4.30 pakker vi bilen, efter et hurtigt brusebad (iskoldt vand, absolut forfriskende) bærer Mogens 2 halvsovende piger ned i bilen, og vi kører ad de tomme gader - tror vi da, men det lader til at det halve af Bagdad er tidligt på færde, foran banegården står massevis af små handelsmænd og sælger brød, grøntsager m.v. i flagermuslygters skær, der er også en god trafik. Vi får benzin på 55 l = $2\frac{1}{4}$ dinar. Det er længe mørkt - en landsby, hvor vi kommer igennem er dog også vågen, på torvet står folk i kø for at købe et krus varm mælk (lavet af pulvermælk).

Vi kører og kører, ca. 170 km følger vi Eufratfloden, der er dejlige store grønne palmer, og grønne græsmarker at se på. I Ramadi, drejer Eufrat mod nord, og vi følger den lige vej gennem ørkenen mod Damascus. Åh, hvilken ørken, gold og øde, kilometer efter kilometer, ensformig, søvndyssende, mine øjne bliver så små, ungerne sover, hunden sover (jeg burde kvikke op, og snakke med "chaufføren") meen! Ligeud, ligeud, ørken, ørken, hovedet falder ned på skulderen - - - - Hør Kone! Hvorfor lægger du dig ikke om til ungerne! Åh-øhm, og det gjorde jeg så! Tak Mogens.

Pludselig, pludselig kommer vi på toppen af en flad bakke, og vi fik næsten et chok, så stærkt virkede det, at der lå en grøn by for foden af bakken. Intet mindre end et smukt mirakel, byen hed Rutba, og lå ca. 435 km fra Bagdad, og her skulle vi stemple ud af Iraq. Som sagt, så gjort, underligt, for vi skulle køre yderligere 170 km i Iraq, før vi kom til grænsen til Syrien. Og her var ingen grænsepost! Kun nogle tomme huse. Nå den kommer vel snart, den grænsepost. Landskabet forandrer sig, og bliver til høje sandstensbjerge, men stadig goldt og øde.

Ved 10.30 tiden kører vi ind i en sandstorm, der tager til og bliver så tæt, at vi næsten intet kan se, og det bliver helt mørkt, efter en halv times kørsel, er vi ude af sandstormen, og himlen er klar igen. Men på een måde er vi heldige i dag, solen er ikke rigtig fremme, så slap vi for "hedeturene"!

Ligeud !

Ugen gennem
Frags ørken til
Syrien

Byen Rubba
435 km
fra Bagdad

En oase midt
i ørkenen

3. dag fortsat

Her - hvor bliver den grænsepost af, vi kører den ene kilometer efter den anden i Syrien, men er ikke checket ind.

Efter 200 kms kørsel inde i Syrien, har vi grænseposten Abu-Shamat, men vore visa var ikke længere gyldige. Det kostede Mogens en del snak, ca. 50 kr. i bestikkelse, 46 kr. i vejafgift, 1 stk Parker kuglepen fra Thule, og så havde vi et 3-dages visa til Syrien.

Jeg stod imens ved bilen, og så hvorledes de andre biler blev undersøgt indtil den mindste ting, så kom Mogens og vi skulle "pakke ud" for toldererne - af med pressenningen - op med låget - pille - pille - pille - Finis - tak for det tolder, du aner ikke, hvor besværligt det ville have været, hvis alt skulle ud! Afsted, afsted, mod Damascus - men da vi nu alligevel havde fart på, drejede vi kvikt udenom Damascus og stilede mod byen Homs. (Da vi ikke havde visa for mere end 3 dage, kunne vi ikke tillade os selv et ophold i Damascus). Ca. 50 km nord for Damascus lokkede jeg Mogens på et sidespor, ned til en skøn gammel landsby, Ma'alula, bygget i en dal op ad en klippeside, meget interessant, en utrolig nysgerrig og venlig og hjælpsom befolkning. Aldrig er der blevet kigget så meget ind i Volvoen af så mange nysgerrige mennesker på een gang! Stejle og smalle gyder kørte vi i, og hilste på alle og enhver, som straks vinkede tilbage.

Her under aften nåede vi Homs, og spurgte her et par drenge om et hotel, og de flinke Syrer-drenge trampede i i pedalerne og cyklede foran os, og viste vej til et udmærket hotel.

De ville ikke engang tage imod en kuglepen og en skilling for deres arbejde! Flinke og hjælpsomme, også på hotellet, og på restauranten, hvor vi spiste aftensmad og smagte den lokale Arak. Hov, jeg må også fortælle om den dejlige natur Syrien bød på fra Damascus og til Homs. Grønnere og grønnere blev det, grønne enge, fede græssende fåreflokke, herligt at skue. Store bjerge, små bjerge, og grønne dale.

I dag ca. 1050 km.

Hotel Samiramis i Homs 60 Pund = ca. 60 kr. for os alle 4 for 1 nat.

Syrien

Ved grænse -
posten Abu-Shamal
til Syrien -
200 km inde i
Syrien

Bentli lugtes

landsbyen
Ma'alula
50 km nord
for Damascus

Ma' alula

*En ulitstørel nysgerrighed!
Uholig flinke og hjælpsomme.*

4. dag 22. april

Ann har kastet op i nat, heldigvis er hun næsten frisk til morgen.

Efter morgenmad starter vi mod Aleppo. Det synes, som om alle drenge i Homs er blevet hidkaldt for at kigge på Volvo + trailer, og hund. Benti kunne vi sagtens sælge, mange spørger efter hende. Nysgerrigheden kender ingen grænser, når vi letter låget på traileren, faktisk kneb det med plads til Mogens og jeg, når nu alle drengene også skulle kigge med ned i kassen!

Da vi standser for at tanke op, udenfor Homs får vi øje på et væveri, lige ud til vejen, vi kigger indenfor, maskinerne står der og banker og hamrer, og laver stof til fine duge. Vi var velkomne, det var sjovt at se.

Vi kører igennem en ganske pragtfuld grøn natur. Overalt græsser fåreflokke, og der er ligeledes mennesker overalt.

I byen Hama standser vi op for at se på et par af de enormt store træ-vandhjul, der stadig trækker vand op til fordeling i kanaler. Fantastisk imponerende. En dejlig grøn park er anlagt rundt om vandhjulene.

Vi når Aleppo, og beslutter os for at skeje lidt ud, og vil bo på Hotel Meridien, et trestjernet A-Hotel. Længe kører vi rundt, adskillige viser vej - den samme vej - vi kører og kører - vi kan bare ikke få øje på noget hotel - endelig, den sidste gang, vi spørger os for, løses gåden, de 3 mennesker, vi spørger, slår op i en hjertelig latter, de peger! Vi holder ud for Hotel Meridien, det er bare slet ikke bygget endnu!

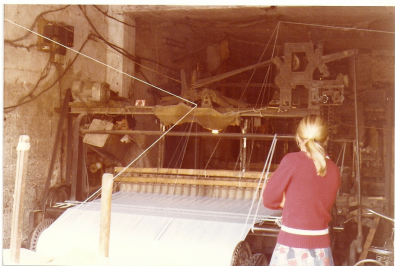
Vi nøjes med Baron Hotel, som er udmærket, her er varmt vand. I eftermiddag har vi travet og travet, en lang spændende tur. Vi kigger nysgerrigt på en Syrer, der sidder med et stort håndknyttet tæppe, med store huller i. Han fortæller os straks venligt, at han sidder og reparerer gamle ægte tæpper. Vi ser huller så store, så man skulle tro, det var umuligt at reparere dem, men vi ser man arbejder med nål og tråd, og hullet bliver mindre.

Vi traver videre ind i Souken, en dejlig Souk med gammel atmosfære, smalle, smalle overdækkede gyder, æsler alle vegne - tejsouk ladersouk, krydderisouk, uldsouk, slagtersouken, hvor den ene nøgne gedekrop hænger efter den anden, eller var det noget med gedehoveder, sådan en 8-10 stykker?

Vi må ofte rykke til side for æslerne, der traver rundt med sin ejer og/eller masseraf bagage, eller for de små mini-lastbiler, der lige passer ind i de smalle gyder.

El vavvri udengot Homs

Strauke gamle
vandkyl i
byen Hama

10-20 m i diameter

Almindelig
damp og klødning
i Syrien

Parken i Hama

Almindelig beboelse
Kegleformede
lekyddet

Aleppo

Fra den hellige Sankt ↑
- i Aleppo

Moskeen, som Sankten er
bygd rundt omkring

4. dag fortsat

Vi når også op at se den gamle Citadel, en borg højt på toppen af et bjerg, hvor Abraham siges at have camperet "for nogle år siden". Et imponerende bygningsværk.

Det er koldt, og pludselig står vi foran en lille butik, der handler med små lune "ting" i skind og pels, så jeg snupper en kort kalvepelsjakke for 80 danske kroner. - Dejlig lun.

Nu sover pigerne trygt og godt, efter et dejlig varmt karbad. De fik boller med ost og syltetøj til aften. - Nu lister Mogens og jeg ned i spisesalonen!

Vi får: Syrisk kartoffelsuppe
Gratinerede grøntsager
Kylling/grøntsager
Forskellige frugter til dessert
En syrisk flaske rødvin
En kop kaffe/the efter maden

Vi var proppet til bristepunktet, betjeningen fin og maden dejlig - pris for os to 75 Kroner, det var da billigt!

Indgangen til den gamle Citadel

İkke nem ad inçlage!

5. dag 23. april

Efter at have spurgt os for hos flere lokale mennesker, lader det til, at det er OK at køre inde i Tyrkiet. Så vi starter mod Tyrkiet og kører en aldeles dejlig sidste tur i Syrien, et dejligt uspoleret land, helt igennem ægte, en venlig smilende befolkning, vi kunne vældig godt tænke os flere dage i Syrien.

- Nej, nej, tolder, selvfølgelig har ikke hash med os ind i Tyrkiet, heller ingen antikviteter, ingen problemer.

En anden tolder påstod, at vi skulle veksle en del penge til Tyrkiske Lira - - - - en Ronson lighter kom lynhurtigt op af Mogens' lomme, han lagde den på bordet - - - og så var det problem løst uden snak.

For 30 Bund får vi 26 l benzin ved sidste tank i Syrien og er tanket helt op i tilfælde af, at der skulle være benzinproblemer i Tyrkiet + vi har 2 - 25 liters dunke med benzin med fra Kuwait. Vi følger Tyrkiets Middelhavskyst, og har planer om at gøre holdt i byen Mersin efter 300 kms kørsel. - Vi lægger mærke til mange benzinstationer, der ser fuldstændig øde ud, og lige så mange benzinstationer, hvor der holder biler og traktorer i lange rækker. Nå, udenfor Adana, vil vi checke benzinsituationen i Tyrkiet. - Den er helt gal! Ingen benzin her, og ingen benzin der. Ganske få tankstationer, spredt over Tyrkiet har benzin. En tyrker, der kører flere kilometer for og bag os, er også på jagt efter benzin. Vi er ærlig talt lidt trykkede ved situationen, og tænker kun på at få fingre i noget benzin, ligegyldigt hvad det koster, og så ellers se at komme ud af Tyrkiet. I Mersin hjælper tyrken, (her skiftede den næste Ronson lighter ejer) os til benzin, med at vi fylder hans dunk også, da vi er turister bliver vi lukket ind for næsen af et par hundrede lokale, der også mangler benzin; aldrig har jeg så hurtigt hældt vand ud af plasticdunke (det var vort drikkevand) og så hamstrede vi benzin - der var en ganske ubehagelig atmosfære der på stedet!

Tyrken (som naturligvis var glad for det benzin, vi skaffede til ham) skulle videre til Konya, en by midt i landet, og vi havde ikke lyst at fortsætte langs kysten (tænk hvis vi ingen benzin kunne få), så vi fulgte efter ham (han mente vi kunne få benzin i Konya) 200 kilometers bjergkørsel på smalle veje uden afskærmning, i solnedgang, tusmørke og kulsort nat, og regnvejr! - Fremad - fremad, det eneste Mogens så, var tyrkens 2 røde baglygter og midterriben. Det er svært at beskrive vore følelser, vi var i en situation, som kunne have været undgået, og hvad skulle det ende med.

Tyrkied

Türkiye fonde!

Vi rasler, spiser kylling
og Bendi gravet benene
'hed i dynerne inde i
bilen, til senere for-
røjelse!!

Bendi & Lone
set på
lyttelske blomster

Benzinproblemer!?
Tyrken viser vej,
snæd og snirkled
og smal bjerqvej

Det blev
osse regnvejt
og mørkere,
men vi må
videre!

5. dag fortsat

Endelig kom vi til Konya, og tyrken fandt et ganske dejligt hotel til os, og vi slappede af, hotellet lovede at hjælpe os til benzin næste dag. - Vi slappede af i alle muskler, Mogens' nakke var helt spændt! - Kort før Konya fandt vi en søde tankstation (med benzin), og vi tankede op igen, og tyrken overlod os venligt sin reservedunk. Så nu lysnede det - vi regner på kilometer og antal liter benzin;

Smaukel og Stejld

*Næsten
nød!*

Hort mon tailléllé ar ?

No, hév!

En gammel maske i Konya

Dekorativ stumbyer,
Pudsige trees i Konya

Oppe!

Ann, Lone og Bendi
brænder energi af!

Nede!

6. dag

I dag har vi været ude at købe ekstra benzindunke, og da vi gik tur på stroget, gik vi ind i en tæppeforretning for at handle. Efter handlen, en god snak, citronthe og appelsinthe, overlod også denne tyrk os 20 l benzin mod en god betaling. Med andre ord, der er visse steder store benzinproblemer, og andre steder er det knap så slemt.

Vi er glade for at være her i Konya, og er glade for den tyrkiske venlighed, man viser os her.

I går kørte vi 750 km, og følte virkelig et nationalt problem på os selv - en anstrengende dag i går.

Ahmet's Place

old carpets and kilims

- Klassische Anatolien - Teppiche und Kilims von bekannten Regionen (Katalogmuster) mit den geeigneten Preisen (Angucken kostet ja nichts!)
- Classical Anatolia - Carpets and old, Kilim - pieces of popular environment, with the moderate prices (It is free to have look!)
- Venez admirer les anciens tapis et Kilims des régions différentes d'Anatolie (aux prix raisonnables)

Ahmet Kavut

E :

317 Mevlana Caddesi No. 13

KONYA

Ikke nemt at vælge!

Almindelig tyrker
beboelse, d. a.
gamle plasticposer,
og presenningen

Vores chauffør!

Sne på bjergene
i Tyrkeid

Tyrkedammet
med kæmpe-
Såne pluddet-
tubset.

7. dag

Afgang kl. 8.00 - rigtig dejligt "otel", som det hedder på tyrkisk - billigt for os 4, 2 døgn - 3 middage - 2morgenmad kostede 2200 Lira = ca. 300 kr.

Mange mennesker tigger cigaretter, både når vi holder og når vi kører forbi, et bestemt tegn med fingrene er ikke til at tage fejl af: cigaretter, Marlboro! I en lille landsby får vi hjælp af en tyrk, der har arbejdet i Tyskland, og derfor kan tale tysk, vi har brug for et stykke slange, til påfyldningen af vort eget benzin, han fik Marlboro, og var glad!

Vi raster et dejligt sted - - og i forbindelse med et ubehageligt møde med nogle tyrkiske lastbilschauffører, da vi drager videre, bliver vores lille dejlige hund kørt over. En rigtig grim oplevelse, som gjorde os alle kede af det. Resten af dagen har vi let til tårer. Så meget man kommer til at holde af en lille hund, især Ann er hårdt ramt.

Vi har lidt blandede følelser til overs for Tyrkiet, og glæder os i morgen til at komme ind i Grækenland. I dag 696 km.

*hid triste - vi har
misted Bendi!*

Man har vel
selv benzine!

Braen over Bosphorusbroen, der
forbinder Europa & Asien!
Nej, ikke Lillebæltsbroen!

8. dag

Vi har overnattet på Hotel Asya, et fint hotel, i Izmit.
Pris for 1 døgn, med dobbeltværelse, 2 baderum, 1 middag og 1 morgenmad 250 kr.

I dag sidste dag i Tyrkiet, vi stopper et par gange for at hælde benzin på at vor forsyning. Vi er ualmindelig godt tilfredse med at have skaffet benzin nok. Vi kører forbi den ene kø af biler efter den anden, der venter på benzin.

Midt på formiddagen passerer vi Bosperusstrædet, som deler Tyrkiet i Europa og Asien. Broen er næsten en kopi af den nye Lillebælts hængebro, men nu er det altså Grækenland vi kører ind i og ikke Jylland.

På trods af den enkelte tyrkers venlighed har vi følt os en del utilpasse i Tyrkiet, Hvorfor??!! - Tja, er det en forudindtaget mening, eller?? Jeg ved det ikke. Vi kan i aften, efter 413 km i dag, efter at have nået en god campingplads i Alexandroupolis i Grækenland, konstatere, at der i øjeblikket er en af uvis årsag voldsom benzinmangel i Tyrkiet, at Tyrkiet er et kæmpestort land, at det er muligt at køre igennem Tyrkiet (vi mærker ingen politiske uroligheder), at vi ikke har lyst at gøre turen om, og at vi ikke vil råde andre til ferie i Tyrkiet i øjeblikket. (Hold jer væk fra de små veje, kør ikke om natten, overnat i Storbyerne, er nogle af de ting, vi mere følte end fandt bevis for). Nok om Tyrkiet, vi har slået teltet op, og fik på den måde anledning til at rydde op i trailer + Volvo - hvilket efterhånden var hårdt tiltrængt.

Fra de varme, bløde asfaltveje i Asien har Volvoen fået sit visitkort i form af tusindvis af små sorte asfaltprikker. Vi har gået tur i byen, gik ind i en forretning for at handle, og tror I ikke, at manden henvendte sig til Lone med ordene: Hva' hedder du? Han havde arbejdet 6 mdr. i Danmark, en pudsigt oplevelse.

Hurra, vi slip ud af Tyrkied! —
- eller skatede han sig bare!!

Morgenmad i det fri på campingpladsen
i Alexandrupolis

Hej!

En deslig legeplads
i Alexandroupolis
Mange børn.

9. dag

Herligt at vågne op i vort eget lille hotel, fuglene kvidrer og luften er morgenfrisk.

Vi driver og daser, går tur på havnen, puster/gummibåden op, sejler en lille tur, og bader i Middelhavet.

Til aften spiser vi "suvlaki", en græsk specialitet, ikke værst. Henad 20.30 tiden mærker det, fuglene kvidrer stadig, Middelhavets bølger ruller blødt susende og dovent ind mod kysten 200 m herfra. - Vi slapper af! -

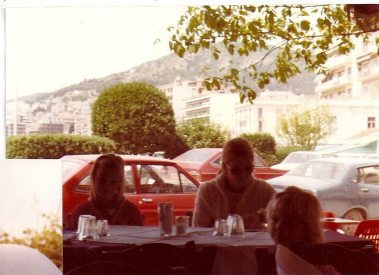

Go'måren Mis! Kom dog og snakte lidt
med mig.

10. dag

Ad mange snoede veje, op og ned af høje bjerge, forbi mange, mange små vejaltre, kommer vi til Thessaloniki, en kæmpeby, som ikke er til at finde hoved eller hale på, vi ender ude på halvøen "Halkidiki", og slår teltet op hen under aften - uf, uf, her er en utrolig masse store lumske myg, vi klasker og klasker, 87 myggestik senere, bliver vi enige om kun at blive een nat. Vi finder en del fine sneglehuse ved stranden, vandet er helt klart, men koldt.

Midt om natten vågner Mogens og jeg, vi fryser - meget - vi står op og tager en masse mere tøj på, laver varm bouillon og hygger os kl. 3 om natten.

Frokost i Kavala - en rigtig hyggelig fiskerby, bygget fra vandet og op ad skræningen

Et af de mange vejaltre

Byomedans

11. dag

Vi styrer forventningsfulde mod Jugoslavien, Melikkas land. I en af de sidste græske landsbyer oplever vi en dansende bjørn, vi standser og kigger på - "sjovt" at se, bjørnen pruster og brøler, den synes vist ikke, det er spor sjovt. Vel inde i Jugoslavien kører vi igen i bjerge; floder og vandløb snor sig langs med vejene, bjergene er dækket af grønne buske, træer og græs, og de største har sne på toppen. I Raska tror vi, der er en campingplads; der er noget der ligner en losseplads, men det er aften, og vi slår os til tåls med det, men da ejeren af "lossepladsen" kræver vore pas udleveret (han har fået campingpasset) siger vi stop! Det resulterer i, at vi kl. 10 om aftenen pakker det hele sammen igen (ungerne var lagt i seng) i regnvejr, og kører udenfor byen, finder en P-plads og sover i bilen. Ganske udmærket!

Første overnatning
i Jugoslavien
i bilen.

En kop kaffe
med en
vidunderlig
udsigt

12. dag

Vi vågner op kl. 5, og stiger lige ud i naturen, vender skjorten engang og kører ~~en~~ til den nærmeste bager og køber et godt solidt jugoslavisk brød, og gnasker det i os. Et helt enkelt morgenmåltid!

Ad smalle snoede og kringlede veje, og igennem en vidunderlig natur, og gennem vel nok 50 tunneller i bjergene, når vi til Melikkas by, Sarajevo. - I dag 380 km.

Ann og Lone fandt straks jugoslaviske legekammerater på campingpladsen. I øjeblikket synges der "Mester Jacob" på dansk og jugoslavisk!

Nogle ting vi lagde særlig mærke til på vores tur i dag: mange oksekarrere - man bruger sine ben til at transportere sig med. Koner og børn går på indkøb i den nærmeste landsby og traver hjemad, lange strækninger, og indkøbsposerne ser tynde og fornuftige ud (ingen store bugnende poser) og kun eet net til hver husmor.

I hundredvis af tunneller i jugoslavien

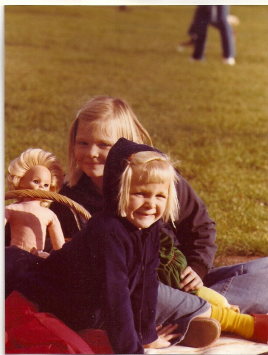

Smukke Naturl

Noget så forfølede og kald!

Ann & Lone
går slæts igang
med dukkeerne,
da teltet er
slået op ved
Sarajevo.

"Egil" yderst
th.
Legekammerater
på Camping-
pladsen

13. dag

Vi tager på udflugt tidligt om morgenen. Vi er nødt til at køre en tur i bilen for at blive varme. Det er rigtig råkoldt. Vi kører en dejlig tur op ad bjerget "Trebevic", og på toppen er der en svævebane ned til byen. Den snupper vi en tur i, det er sjovt at se Sarajevo fra den side. Det er 1. maj og fredag i Jugoslavien, en masse mennesker er på bjerget. Jugoslaverne ser ud til at kunne hygge sig vældig godt med hinanden ude i naturen. Unge mennesker travler op ad bjerget med brød i poserne, og transistoren for fuldt knald. Livsglæden lyser langt væk. Lidt senere går vi tur i den gamle bazar "Bascarsija", en morsom gammel bazar, dog er det meste lukket p.g.a. 1. maj. Hos bageren køber vi jugoslaviske roulader af forskellig art, og glæder os til at lave en kop varm the hjemme på "hotellet" = teltet.

Efterprøvesmagning af kagerne beslutter vi at "arkivere" dem til "slikmundene" hjemme i Svendborg.

Vi går i seng, iført 2 par sokker, cowboybukser, 2 bluser og 1 islænder - jovist er det koldt!

Sarajevo set fra
svævebanen på
Trebevic.

De sagde - "superman Shampoo!"
Meeh ----

Nerbøafsteden og Nerbøvadalen
Bedagende smukt.

14. dag

Om det er i Grækenland eller Jugoslavien ved jeg ikke, men i hvert fald har vi "fået" os en grim hue og hoste!

Vi lægger ruten ned til kysten og kører igennem Neretva dalen, som er 40 km lang med kæmpestore massive bjerge på begge sider. Smukt, betagende. Bjergene når visse steder en højde af 1600 m. Vejen følger hele tiden Neretva floden. Det er en vidunderlig køretur.

Kan naturen næsten blive smukkere? - Jo det kan den. Da vi når byen Split ved Adriaterhavet, og starter op ad den lange kyststrækning, får vi en endnu smukkere oplevelse. Vejen, en smal vej, snor sig så at sige på grænsen mellem hav og bjerg, op og ned, ud og ind. Havet er krystalklart, og små øer ligger som smukke perler, langs med kysten, som for at gøre øjesynet endnu smukkere. De små byer, vi støder på, ligger godt i læ i de små slugter, flere steder er slugten helt dækket af huse, enkelte øer er ligeledes fuldstændig bebygget, og i hver en lille vig eller bugt ligger små skibe.

I sammenligning med Kuwaits ørken er dette ganske vidunderligt - vi "tørster" efter naturskønhed efter 2 års "tørke".

Da vi kun finder lukkede campingpladser, og halsene og næserne ikke bliver bedre, beslutter vi os for et Motel - og tank, der er varmt vand. Åh, hvor herligt med et varmt bad.

Vi hygger os, og varmer os, spiser god mad og lister i seng med pigerne, herligt!

Adriaterhavet ved Jugoslavien's kyst

15. dag

I dag fortsætter vi op langs kysten. Vi lægger særlig mærke til de små marker, man har lavet op ad de stejle bjerge. De er nemlig hver og en, indhegnet af klippestykker, ca. 1m højt. Vi ser dem ganske tydeligt, ligger der som små firkanter, når vi kommer langt fra, og kører ind mod et bjerg. Sikke et arbejde! Det er vel for at holde på jorden, at den ikke skal skylles ned af bjerget i regnvejr. - For øvrigt kørte vi ind i en aldeles voldsom haglbyge. Haglene slog så hårdt på bilen, at vi ikke kunne tale sammen for larmen.

Souvenirs, eller lokalt forarbejdede ting, ser vi næsten intet af. Vi ved, at man væver tæpper, skærer i træ og hækler, men faktisk støder vi ikke på nogen butikker for turister. I en by, vi kører igennem, får Mogens øje på et tæppe, vi gør holdt og køber et dejlig håndvævet tæppe i fåreuld i stærke røde farver. Skulle være meget slidstærkt og kunne holde i 50 år. Da vi har betalt den hyggelige mand, hiver han en flaske Slivovica frem fra under disken og byder os et lille glas. Det er en jugoslavisk specialitet, en blommebrændevin, ikke værst.

Til frokost, som vi spiser i en af de små kystbyer, bestiller vi en fiskeret, som krokonen foreslår. Vi blev deraf en erfaring rigere! Det var nemlig blæksprutter, jo heller ikke værst (altså jeg kunne bare ikke spise hovederne med øjne på!) Mogens påstod, at de smagte bedst!

I aften, motel i Postojne. - Men her er hundeholdt på værelset, vores ånde står hvid og kold ud af munden på os, så vi drager videre til Italien i morgen (det må da være varmere i Venedig). Tæppemanden fortalte os, at 1 kg kaffe her koster 100 kr. (så nu forstår vi bedre de små kopper, vi får serveret), og 1 kg god ost koster 75 kr.!

Frokost i en
lille kystby:
Blæksprutter!

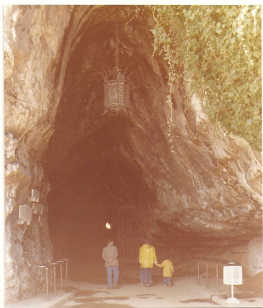
Nej, hoot kean man
se langd ned-
vanded er heel
kelard

Jugoslavija — Slovenija

postojnska jama

grotte-cave

16. dag

Vi tog gassen ind i aften og lavede varm suppe, og nu til morgen får vi en kop varm Nescafe, vi kan stadig ånde "hvidt", så koldt er værelset (jeg gad vide om alt det tøj, jeg vaskede for 3 dage siden nogensinde bliver tørt).

En østriger sagde i går, at der er 15 cm sne i Østrig, så vi beslutter os for en tur gennem Italien, og derfra stikke lige op til Zürich og besøge Adrienne og Tom (venner fra Kuwait). Før vi kører mod Italien, må vi se de berømte Postojna Jama grotter og dryppestenshuler. Vi kører med et lille tog, ca. 2 km ind i klippen, det er ganske fantastisk at se, hvilke kunstværker naturen har skabt gennem mange, mange år. Vi gør holdt og spadserer $1\frac{1}{2}$ km ad snørklode stier, mellem stalamitter og andre limstensformationer, et sted kaldes "spaghetti"-hulen, og det er ikke uden grund, ned fra hele loftet hænger hundredvis af tynde spaghetti i limsten, et andet sted, ser vi de fisk, som lever i floden Plvka, der løber inde i grotterne. De kaldes menneskefisk, er fuldstændig nøgne, kødfarvede og blinde, og har 4 ben. Et mærkeligt væsen. Over 40 km gange er kortlagt i grotterne. Der er en konstant temperatur på 8° C, så det er ikke uden grund, at der udlejes varme frakker ved indgangen.

Turen til Italien varer 2 timer, og vi mærker hurtigt solen varme os, herligt. Overalt i bilen, i forruden, på dørhåndtag og sæder ligger og hænger undertøj og sokker til tørre, solen er nu god til den slags.

Vi når Venedig og erfarer, at et hotelværelse koster fra 100 - 200 kr pr. person pr. dag. Et lynhurtigt regnestykke: 4 pers 1 døgn = 400 kr.
eller 4 pers 1 døgn = 800 kr.

Det er ikke lige vores pengepung, og solen skinner, så en campingplads må findes. Det gør vi, og her finder vi et lille værelse i en bungalow med 4 senge, bord + 4 stole, badeværelse med varmt vand, og hele herligheden koster 130 kr. Det snupper vi, det er hyggeligt.

Vi lægger ud med at køre over til Venedig, men store P-pladser fortæller lidt om, at i Venedigs gader køres der ikke, der sejles. Vi hopper på en bus, d.v.s. en "flodbus", og følger ruten ad "Canal Grande", holder ved alle de lokale stoppesteder, hvor forretningsfolk, skolebørn og husmødre på indkøb stiger af og på.

vacances

På syltet i
Venedigs "gader"

16. dag fortsat

Langs med hele kanalen ligger det ene smukke gamle hus efter det andet. Endestationen er søn Lido, vi løser igen billet og sejler retur. En dejlig oplevelse. Ingen billarm eller os, kun vandets plasken og OK, også larmen fra bådemotorer, for det er jo ikke alle, der sejler med de lydløse gondoler.

Til aften har vi købt ind i supermarkedet og brugt 26.900,00, et voldsomt beløb, ikke sandt? - Nå, nu er det jo altså heldigvis Lire, og ikke danske kroner, og d.v.s. ca. 200 kr.

Nu hænger det våde vasketøj (det samme) over senge, borde og stole, jo nu skal det nok blive tørt, men det er ligesom ikke så morsomt, at hænge det samme vasketøj op for 4. gang.

Rialto - Broen

Harv var meget dygtig
til at tegne med kuld.

Daglig protokol ved Riada Braen

17. dag 5. maj

Vi beslutter os for 1 dag mere i Venedig, og tager over og parkerer bilen, og travler rundt i Venedigs samlede gader, op og ned af broer. Ganske rart at se så mange mennesker gå! - Pludselig står vi på Markuspladsen - nogle imponerende bygningsværker er rejst der. Vi fodrer de så godt som tamme duer med korn og majs, de kommer og spiser af hånden, det synes Ann og Lone er sjovt. Lidt senere spiser vi frokost et hyggeligt sted langs "Canal Grande" - trækker vi stolen lidt langt bagud, dratter vi i vandet, så tæt sidder vi på kanalen, solen skinner og vi leger turister.

På Markuspladsen

Anu og Lone fodrer
de tamme duer
på Markuspladsen

18. dag

Vi starter med fint solskin, og bare arme i Italien, og kravler opad og opad i Alperne. Mere og mere sne, ser vi, og kort før St. Bernadinopasset standser vi op, og må ud og slås i sne. Det første sne for os i år. Ungerne griner og morer sig med at smide sne på os.

St. Bernadinotunnelen er 6,5 km lang og bringer os om på den anden side af Alperne, og i løbet af 1 times tid, finder vi Embrach, hvor Tom og Adrienne bor. Vi bliver varmt modtaget.

Ann kigger på
de snødekte Alpe-
veje, vi har kørt
på

Det er jo
koldt heroppe
i Alperne, så
vi må have
jakken på

Det er sne og det er herligt!

Ti-hi-Far!

19. dag

Vi bruger dagen til en god tur i skoven, og en tur ud at kigge på det store Rheinvandfald, der er lige i nærheden af Zürich. Det er enormt stort og brusende, 1080 m³ styrter nedad hvert eneste sekund.

Da Tom og Adrienne får fri fra arbejde bruger vi resten af dagen til hyggesnak, genopfriske minder fra Kuwait, og aftale ikke at miste kontakten med hinanden.

Svejts er et smukt land, og vi ser frem til et gensyn med det.

*Vi spiser frokost et smukt sted langs
med Rhinen, sammen med Adrienne*

Det store Rhinvandfald nær Zibüsch
1080 m³ vand løber ned hvert sekund!

Se Lone, vandet kan også
blive orange!

More Rhinwandfeld!

Farevel til Adrienne & Tomo

20. dag - 8. maj - Morfars fødselsdag

På trods af gentagne varme opfordringer om at blive bare 1 dag mere, pakker vi bilen, og forlader Embrach kl. 7.15 om morgenen. Det rød/hvide flag hænger og vifter som en gulerod for næsen af os, Danmark synes pludselig så tæt på, vi må af sted! Nordpå. Dagen forløber således: Køre - køre - køre - motorvej - motorvej. Nej, hvor er Tyskland lang! Undervejs spiser vi de lækre sandwicher, som Adrienne smurte i morges til os. Kl. 18.00 når vi Kiel = 1048 km senere. Når vi færgen? Er der plads? Nej, nej, den sidste for i dag er sejlet kl. 16.30! Nå, på'en igen. Mod Kruså - over grænsen, op til Bøjden - Fynshav. Ha, ha! Den sidste var sejlet for 3 kvarter siden! Trøtte er vi, men nu er vi så tæt på hjemme, at vi vil hjem. Vi må ovenom, hen over Lillebælt, og endelig kl. 22 er vi hjemme. Pludselig helt vågne igen, vi tutter i hornet, og straks springer Henning frem i vinduet! Åh, det var dejligt at se ham og Hanne den aften. Vi får kaffe og pålægsmadder og snakker og snakker. Poser og pakker, kuffertter, frakker og trøjer, dyner og puder flyder rundt omkring i og udenfor bilen og traileren, men hvem bryder sig om det? For vi er jo hjemme, og i god behold! Det blev til 1400 km i dag, pyh-ha. Alt i alt 20 dage og 8.551 km, en spændende og dejlig tur. Vi er taknemmelige for, at den er gået godt.

Hjemme!

